

[Skytte.]

bykommunale, amtskommunale eller fælleskommunale; spørgsmålet er så bare, fra hvilke kilder det er mest rimeligt at tage dem.

Ved bedømmelsen heraf må tages i betragtning, at sygehusdrift så godt som noget er et alment anliggende. Alle har ret til og bør have ret til på et sygehus at få netop den behandling, som lægerne finder fornøden. Det er en betryggelse, at det er således, og det er både i samfundets og den enkeltes interesse, at vi har et højt udviklet sygehusvæsen. Men når sygehusdrift er og bør være et alment anliggende, følger heraf, at midlerne til driften bør tages på et så alment grundlag som muligt. Her er det min og mit partis opfattelse, at skatterne, der indgår i den fælleskommunale udligningsfond, er lagt på et bredere og mere retfærdigt grundlag end skatten i byerne og ikke mindst i amterne. I byerne er skatteligningen varierende fra sted til sted. Der lignedes på fast ejendom indenfor de i skatteloven fastsatte grænser. Resten tages af skat på indkomster, og her går man ret langt ned. Amterne ligner alene på fast ejendom. Til den fælleskommunale udligningsfond derimod lignedes både på fast ejendom, på indtægt og på formue. Som bekendt er indtægtsgrænsen for skattevarelse til udligningsfonden betydelig højere end for kommunerne, og det er for mig en grund mere til at mene, at skattegrundlaget til udligningsfonden er det mest retfærdige.

I sygehusloven regnes med, at udligningsfonden dækker ca. 50 pct. af de tilskudsberettigede sygehusudgifter. Denne lov skal revideres i indeværende samling. Jeg og mit parti ville finde det ganske rimeligt, om udligningsfonden fremtidig dækkede f. eks. 60 pct. af udgifterne, og jeg vil gerne henstille til den højtærede indenrigs- og boligminister at tage dette med i sine overvejelser i anledning af lovens revision.

Svend Jørgensen: I de sidste 4—5 år har jeg her i det høje ting under finanslovdebatten efterlyst oprettelse af et professorat ved Københavns universitet i kulturhistorie med særligt henblik på Norden. Først i disse dage er mine bestræbel-

ser kronet med held. Det vil sige, professoratet er i tidens løb blevet til et lektorat, hvad der ikke skyldes de højtærede undervisningsministre eller folketetinget, som var sindet at efterkomme mit ønske, men en eller anden skjult modstand på universitetet. Hvormed denne modstand begrundes, har jeg ikke rigtig kunnet blive klar over. Det vigtigste er også, at vi nu får begyndt. Danmark er i så henseende langt bagefter de øvrige nordiske lande, Norge, Sverige og Finland, som alle har flere professorater, flere lektorater, flere docenturer i kulturhistorie, medens vi her i Danmark foreløbig kun har det ene lektorat, som nu er ved at blive oprettet ved Københavns universitet.

Jeg takker de skiftende undervisningsministre — jeg har i tidens løb rettet henvendelse til ikke mindre end tre — for deres interesse for denne sag, og jeg udtaler det håb, at stillingen nu bliver besat med den mand, som Dansk historisk Fællesforening ønsker, og som tillige er højt kvalificeret, således at vi ikke fortsat behøver at slå øjnene ned, når talen bliver om nordisk samarbejde på dette felt.

Jeg henvender mig derefter til den højtærede finansminister angående en sag, som ligger mit parti stærkt på sinde. I åbnings-talen bebudede den højtærede statsminister nedsættelsen af en lønningskommission, når tjenestemandorganisationerne var hørt om deres stilling til sagen. Derved gentoges et løfte, som den forrige finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, tidligere uden forbehold havde givet. Det gav vor ordfører ved finanslovdebatten, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, anledning til at takke regeringen, fordi den havde imødekommet det radikale venstres krav eller ønske om nedsættelse af en sådan kommission, så man kunne opnå den revision og forenkling af lønningsloven, som både tjenestemændene og staten er interesseret i.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard udtalte endvidere, at han håbede, det nu endelig kunne opnås, at tjenestemændenes løn blev fastsat uden hensyn til deres ægteskabelige stilling. Vi ved godt, at hele spørgsmålet om en forstandig løsning af ligelønsspørgsmålet er så stort og kompliceret, at det meget vel kan kræve en særlig be-